

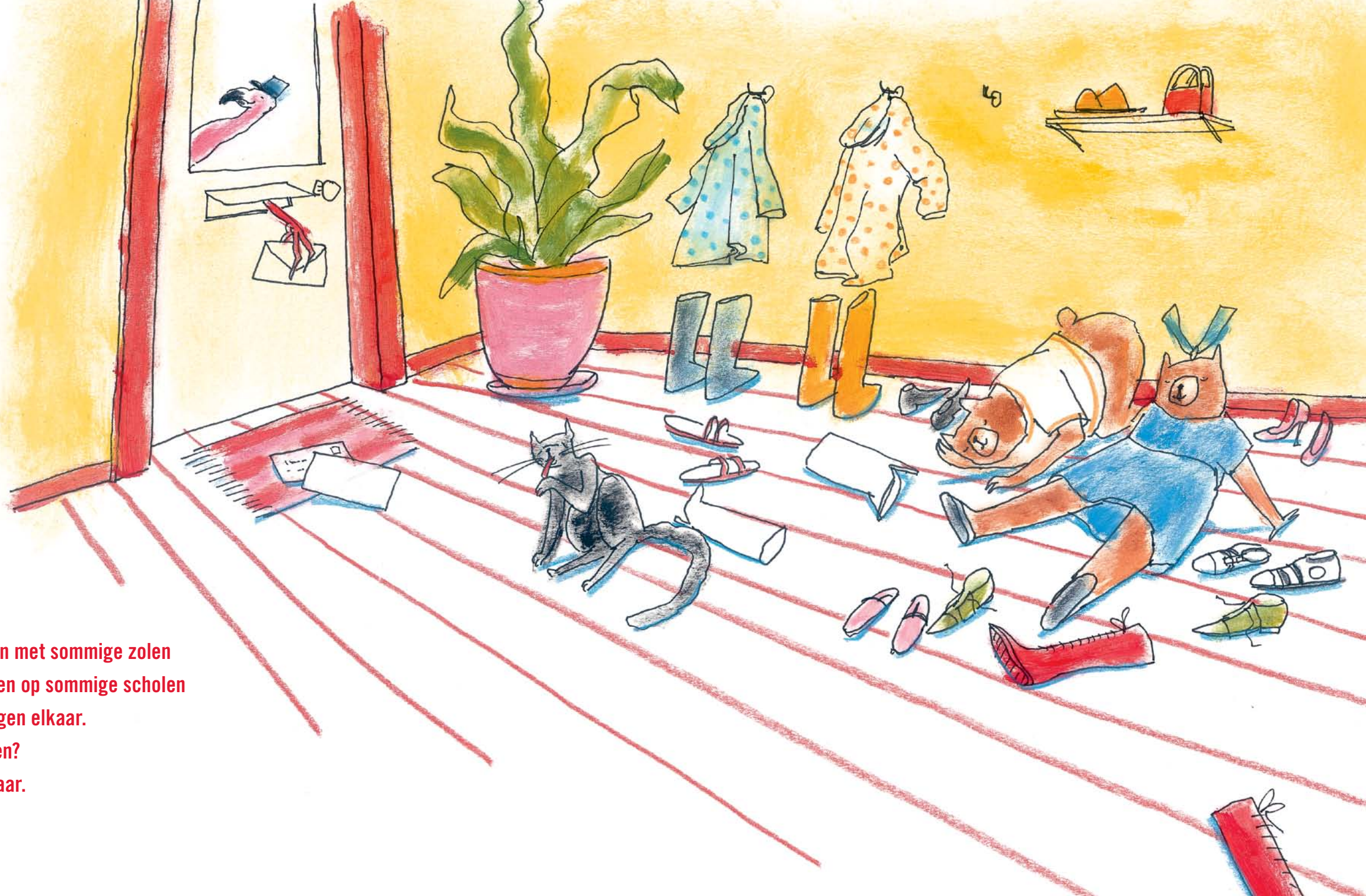
Zaterdaggggmorggggen,
en al uren en uren
doet de ggggrasmaaier ggggroetjes
aan die van de buren.



Nu hoor ik papa.
Hij komt thuis.
Hij rijdt tot bijna
bij ons huis.
Hij is er weer.
Ik ben zijn kind.
Soms word ik blij
van knerpend grind.

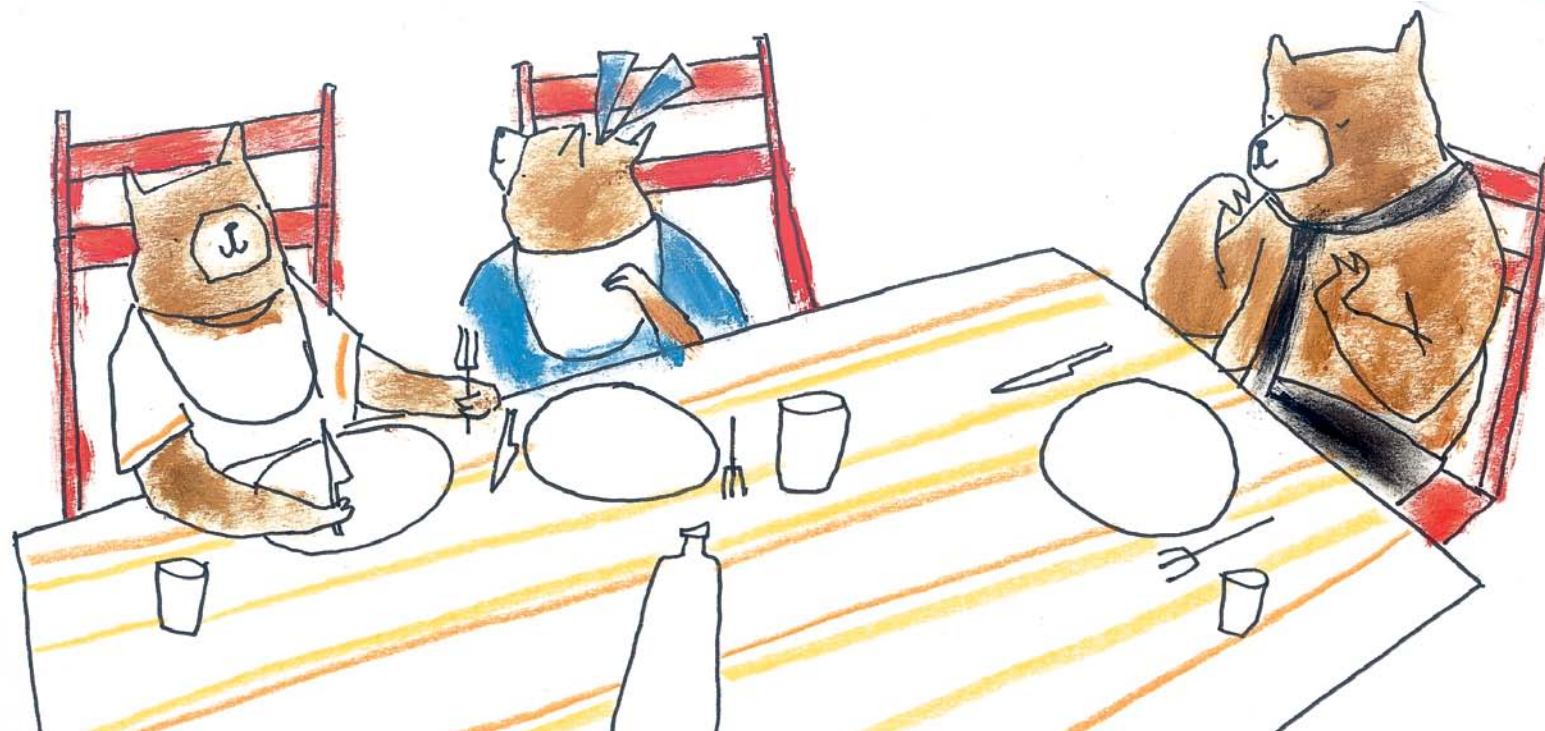
Wat doet een brievenbus,
als ik vragen mag,
wat doet een brievenbus,
één keer per dag?
Hikken, schrikken,
of de krant inslikken?
Niks van dat alles,
want ik weet het, ik weet het:
de hand van de postbode
likken.

Sommige schoenen met sommige zolen
en sommige vloeren op sommige scholen
praten piepend tegen elkaar.
Wat ze daar zeggen?
Verstond ik het maar.





Wat spat er in de pan?
Iets wat ik nu nog horen kan,
en ruiken ook, maar straks,
straks kan ik het eten.
Dan snapt mijn tong
wat mijn oor en mijn neus
nu al weten.



Boertje.
Windje.
Niet bijzonder.
Zuchtje van boven.
Zuchtje van onder.